

Афганцеві

Борис Олійник

Об чім ти замислився,
білий, мов лунь,
Обернений ликом печальним на Схід,
Де, впаяний круто в небесну латунь,
Ісламський півмісяць обстежує світ?

Ти юний.
У вусах видзвонює мідь.
Твій чуб ще недавно, мов сонях, яснів...
Об чім же,
обернений ликом на Схід,
Ти нині замислився,
сивий, як сніг?

Підперши лівицею
думу тяжку,
Вдивляєшся тоскно за межі бескидь,
Де в тім загадковім афганськім піску
Правиця твоя самотньо лежить.

Ти - справжній вояк.
Ти - пругкий, мов стилет.
Ти шастав у горах нечутно,
як тінь.
Тебе не здолав би повік моджахед,
Аби розгадав ти
одну із таїн.

Ти вишкіл дістав у вогні і воді.
А він був, на диво, - невмілий стрілець.
Ти чергою сік його дні молоді,
А він воскресав
і виходив на герць.

Та гріх цей відпустить тобі моджахед,
Якщо ти нарешті осягнеш урок:
Чому твій надійний,

як смерть, кулемет,
В чужому краю -
лиш металу шматок?

Коли осягнеш, що уставом своїм
Не ходять в чужий монастир а чи дім,
Що колір зелений ісламських корогв
Не владні змінить ні вогонь, ані кров, -

Тоді лиш повірить тобі моджахед.
І ти, спогадавши вітців заповіт,
Побачиш,
як сходить над мирний хребет
Півмісяць і Хрест
в золотий небозвід.

...Ти юний.
У вусах видзвонює мідь,
І чуб ще недавно, мов сонях, яснів.
Об чім же,
обернений ликом на Схід,
Ти нині замислився,
сивий, як сніг?